

Debreceni Ítéltábla

Bf.II.552/2007/36. szám

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Debreceni Ítéltábla, mint másodfokú bíróság a Debrecenben, **2008. évi január 21. 2008. április 9. és szeptember hó 29. napján** tartott *fellebbezési tárgyalások* alapján meghozta és október 13. napján kihirdeti a következő

í t é l e t e t :

A fontosabb ügyekben intézkedő hivatalos személy által üzletszerűen elkövetett vesztegetés büntette és más bűncselekmények miatt vádlott és társai ellen indított büntetőügyben a Hajdú-Bihar Megyei Bíróság 2007. évi május hó 17. napján kihirdetett 17.B.349/2005/58. számú ítéletét a fellebbezéssel érintett vádlottak vonatkozásában megváltoztatja a következők szerint

I.r. vádlott cselekményeit

2 rb. vesztegetésnek (Btk.250.§. (1)(2) a) pont, (3) bekezdés) III. tétel 2. fordulat,

1 rb. társtettesként elkövetett csalás büntette kísérletének (Btk.318.§. (1) bek., (4) bek. a)pont) és

5 rb. hivatali visszaélés büntettének (Btk.225.§.),

V.r. vádlott cselekményét felbujtóként elkövetett hivatali visszaélés büntettének (Btk.225.§.),

VI.r. vádlott cselekményét felbujtóként elkövetett hivatali visszaélés büntettének (Btk.225.§.) minősíti.

Az I.r. vádlottal szemben kiszabott börtönbüntetést 3 (három) év 6 (hat) hónapra

Az V.r. vádlottal szemben a kiszabott börtönbüntetés tartamát 8 (nyolc) hónapra

A VI.r. vádlottal szemben kiszabott börtönbüntetés tartamát 8 (nyolc) hónapra enyhíti.

I.r.vádlottal szemben szemben 40.000 (negyvenezer) forint vagyonelkobzást alkalmaz. A lefokozás mellékbüntetés alkalmazását mellőzi.

A IV.r. vádlottat a vesztegetés büntette (Btk.253.§. (1) (2) bekezdés) miatt emelt vád alól felmenti.

Egyebekben az elsőfokú ítéletet helybenhagyja.

A felmentő rendelkezés vonatkozásában az ügyész, továbbá IV.r. vádlott és védője fellebbezést jelenthet be.

A fellebbezést az ítélet kihirdetését követően a jelenlévő érdekeltek szóban míg a távollévő érdekeltek kézbesítéstől számított 8 napon belül írásban jelenthetik be.

A fellebbezést az ügyésznek és a védőnek írásban kell indokolni.

Az indokolást 8 napon belül az ítéletátlánál kell előterjeszteni.

A másodfokú eljárásban szakértői költség címén VI.r. vádlottat terhelő 111.050.- Ft bűnügyi költség merült fel.

I n d o k o l á s:

A megyei bíróság a rendelkező részben írt ítéletével I.r. vádlottat 4 rb. fontosabb ügyekben intézkedő hivatalos személy által üzletszerűen elkövetett vesztegetés büntette, 1 rb. társtettesként elkövetett csalás büntettének kísérlete és 3 rb. hivatali visszaélés büntette miatt 5 év börtönre, 5 év közügyektől eltiltásra, 30 000 Ft pénzmellékbüntetésre és lefokozásra, II. r. vádlottat társtettesként elkövetett csalás büntettének kísérlete és bűnsegédként elkövetett hivatali visszaélés büntette miatt 1 év 6 hónap börtönre, 3 év közügyektől eltiltásra és 20 000 Ft pénzmellékbüntetésre, III.r. vádlottat fontosabb ügyekben intézkedő hivatalos személy által elkövetett vesztegetés büntette miatt mint bűnsegédet 1 év 3 hónap, végrehajtásában 2 évre felfüggesztett börtönre, IV.r. vádlottat hivatali vesztegetés büntette miatt 10 hónap, végrehajtásában 2 évre felfüggesztett börtönre, V.r. vádlottat hivatali vesztegetés büntette miatt 1 év, végrehajtásában 2 évre felfüggesztett börtönre, VI.r. vádlottat hivatali vesztegetés büntette miatt 1 év börtönre és 3 év közügyektől eltiltásra ítélte.

A VII.r. vádlottat az ellene hivatali vesztegetés büntette miatt emelt vád alól felmentette.

Az ítélet ellen az ügyész I.r. és II. r. vádlottak terhére, cselekményeik jogi minősítésének megváltoztatása és a velük szemben kiszabott büntetések súlyosítása, VII.r. vádlott vonatkozásában pedig elítélése érdekében élt jogorvoslattal.

I.r. vádlott és védője részbeni felmentés és enyhítés érdekében jelentett be fellebbezést. A védő fellebbezése indoklásában elsősorban az ítélet hatályon kívül helyezését kérte. Ennek indokaként azt adta elő, hogy álláspontja szerint az elsőfokú bíróság eljárási szabályt vétett azzal, hogy a titkos információgyűjtés során rögzített telefonbeszélgetések tartalmát bizonyítékként értékelte a III. és IV. tényállási pontok tekintetében. Érdemi felülvizsgálat esetére indítványozta az I., II., és III. tényállási pontok kiegészítését.

A II. és IV.r. vádlottak és védőik a tényállás téves megállapítása miatt, felmentés illetve enyhítés, III.r. vádlott és védője enyhítés, V. és VI.r. vádlottak és védőik felmentés végett terjesztettek elő perorvoslatot.

A Debreceni Fellebbviteli Főügyészség Bf.351/2007/1-II. számú átiratában a VII.r. vádlottal szemben bejelentett fellebbezést visszavonta, így e terhelt vonatkozásában az elsőfokú ítélet jogerőre emelkedett. Az I. és II. r. vádlottakra nézve a fellebbezést fenntartotta, és a II. és III. tényállási pontokban írt cselekmények jogi minősítésének helyesbítését indítványozta. Szintén indítványt tett az elsőrendű vádlottal szemben alkalmazott lefokozás mellékbüntetés mellőzésére.

Az ítélet tábla az elsőfokú bíróság ítéletét és az azt megelőző eljárást a Be.349.§ (1) bekezdése alapján a fellebbezéssel érintett vádlottak vonatkozásában felülbírált. A felülbírálat során megállapította, hogy a megyei bíróság a bizonyítási eljárást a perrendi szabályok megtartásával folytatta le.

Az elsőfokú bíróság mérlegelési körébe vonta az eljárás során alkalmazott telefonlehallgatások során rögzített vádlotti beszélgetésekről készült jegyzőkönyveket.

Ezt a bizonyítékot az I. és a III.r. vádlott védője is támadta a következők szerint.

Az I.r. vádlott védőjének álláspontja szerint e jegyzőkönyvek azért nem használhatók fel bizonyítékként, mert a titkos információ gyűjtését végző szerv nem tett eleget a Be. 206/A § (1) bekezdésének b) pontjában írt haladéktalan feljelentési kötelezettségének.

A III.r. vádlott védője pedig azzal érvelt, hogy nem érvényesült a célhoz kötöttség elve, mivel a titkos információgyűjtésre vonatkozó engedély vesztegetésre irányult, a III. tényállási pontban megállapított cselekmény viszont hivatali visszaélésnek minősül.

Az ítélet tábla egyetért az elsőfokú bíróság ítéletének 36-38. oldalán kifejtettekkel e tekintetben. Azt az I.r. vádlott védője által előadottakra tekintettel annyival egészíti ki, hogy a Be. 11.§ (1) bekezdésében írt időbeli hatály nem jelenti azt, hogy egy adott eljárási cselekmény csak akkor tekinthető törvényesnek, ha - jogszabályváltozás folytán - az eljárás későbbi szakaszában hatályban lévő törvénynek megfelel, hanem az vizsgálandó, hogy a cselekmény idején hatályban volt jogszabály által támasztott követelményeknek eleget tett-e.

Az elsőbíróság ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett.

A megállapított tényállás megalapozott, és a Be. 351.§ (1) bekezdés értelmében, a másodfokú eljárásban is irányadó volt.

Mindössze a személyi rész módosítandó annyiban, hogy II.r. vádlott volt feleségével már nem él élettársi viszonyban, két kiskorú gyermekét egyedül neveli, utánuk tartásdíjat nem kap, és havi jövedelme nettó 120.000 forint. Ezen kívül a bűnügyi nyilvántartás adatainak téves volta folytán a Debreceni Városi Bíróság 26.B.2165/1993/208. számú ítélete vonatkozásában az elkövetési idő 1998. februárként került feltüntetésre, mely azonban helyesen 1992. február 4.

A másodfokú eljárásban VI.r. vádlott védője előterjesztett e terhelt vonatkozásában egy elmeorvos szakértői véleményt, melynek megállapítása szerint nevezett vádlott közepes fokban korlátozott cselekményei társadalomra veszélyességének felismerésében, illetve abban, hogy e felismerésnek megfelelően cselekedjék. Az ítéltábla e dokumentumot okirati bizonyítékként értékelte, és az abban foglaltak ellenőrzésére szakértői bizonyítást rendelt el. Az elmeorvos szakértői vélemény szerint a vádlott elmebetegségben, gyengeelméjűségben, szellemi leépülésben, tudatzavarban nem szenved, és a terhére rótt cselekmény idején sem szenvedett. Személyiségzavar megállapítható, amely azonban a kóros elmeállapot szintjét nem éri el. Nevezett a terhére rótt cselekmény, valamint a vizsgálat idején a cselekménye következményeinek felismerésére és a felismerésnek megfelelő magatartás tanúsítására képes volt. A becsatolt elmeorvosi véleménnyel a szakértők nem értettek egyet, mert a terhelnél megfigyelhető magatartási illetve viszonyulási jellemzők nem elmebetegség, hanem személyiségzavar következményei. Mivel tehát a szakértői vélemény az okiratban rögzítetteket nem támasztotta alá, a másodfokú bíróság az abban foglaltakat nem tette a tényállás részévé, és megállapította, hogy a VI.r. vádlottnál nem áll fenn a Btk. 24.§-ának (2) bekezdése szerinti, a büntetés korlátlan enyhítését lehetővé tevő kóros elmeállapot.

A megyei bíróság a lényeges bizonyítékokat beszerezte, azokat logikusan értékelte, indokolási kötelezettségének a tényállás tekintetében a szükséges körben eleget tett.

Az elsőfokú bíróság nagyrészt törvényszerűen vont következtetést a vádlottak bűnösségére, a cselekmények jogi minősítése azonban részben téves.

Az I. pontban írt cselekmény vonatkozásában az ügyész csalás helyett a Btk. 323.§ (1) bekezdésében meghatározott és a (2) bekezdés c) pontja szerint minősülő hivatalos személyként elkövetett zsarolás büntette kísérletének megállapítását indítványozta. Az I. és II.r vádlottak meghatalmazott védői szerint a csalás és a hivatali visszaélés halmazata látszólagos, ezért az I.r. vádlott védője csak a hivatali visszaélés, a II.r. vádlott védője csak a csalás megállapítását kérte.

Az ítéltábla az ügyész álláspontjával szemben az ítéletben kifejtettekkel értett egyet, és a vagyon elleni cselekmény minősítését nem változtatta meg. Igaz, hogy a vádlottak súlyos hátrány kilátásba helyezésével akarták a sértettet nagyobb pénzösszeg átadására rávenni. Azonban itt egy nagyon nagy figyelmet igénylő határvonal húzódik a csalás és a zsarolás között. A vádlottak ugyanis nem azt mondták a sértettnek, hogy ha nem fizet, akkor

valamit tesznek avégett, hogy ellene büntetőeljárás induljon, hanem azt, hogy ellene büntetőeljárás indult, és ha fizet, az I.r. vádlott tud intézkedni annak megfiúsítása iránt. Márpedig a zsarolás megállapításához nem elegendő, ha az elkövető azt közli, hogy nemfizetés esetén nem hajlandó jogellenes segítséget nyújtani a sértettnek.

Egyetértett az ítélőtábla a megyei bíróság jogi indokolásával abban, hogy az I. tényállási pontban rögzített cselekménye az I. r. vádlottnak a csalással valóságos alaki halmazatban a hivatali visszaélést is megvalósította. Abban az esetben, ha a hivatali visszaélés jogi tárgya mellett a cselekmény más eltérő jogi tárgyat is sért, mint pl. a vagyoni viszonyokat, akkor bűnhalmazatot kell megállapítani. A csalás és a hivatali visszaélés büntette is szándékosan, egyenes szándékkal elkövethető bűncselekmény.

A halmazat akkor lenne látszólagos, ha valamely magatartás egyidejűleg két olyan, egymástól különböző törvényi tényállást merítene ki, amelyek büntetési tételei nem azonosak, és amelyek közül a súlyosabb büntetési tétellel fenyegetettben az enyhébb büntetési tétellel büntetni rendelt szükségképpen benne foglaltatik. Ilyenkor a konzumpció elve folytán nincs helye bűnhalmazat megállapításának.

Az I. tényállási pontban azonban nem erről van szó. A csalás nem olyan törvényi tényállás, amelyben a hivatali visszaélés magatartása szükségképpen benne lenne foglalva. Annak ellenére, hogy mindkét bűncselekmény szándékosan, egyenes szándékkal elkövethető bűncselekmény, valójában nagyon ritka, hogy egy cselekmény kapcsán mindkét törvényi tényállás megállapítható maradéktalanul.

A kiszabható büntetések súlyossága alapján sem határolható el, hogy melyik bűncselekményt kell megállapítani, mert a csalás alapesete és a hivatali visszaélés találkozása esetén a hivatali visszaélés a súlyosabb, a Btk. (4) bekezdésében foglalt csalás, és hivatali visszaélés találkozása esetén azonos a kiszabható büntetés, míg a csalás többi eseténél a csalásra kiszabható büntetés meghaladja a hivatali visszaélés büntetési tételét. A hivatali visszaélés kizárólagos megállapítása esetén a csalás (amely bűncselekmény esetenként még súlyosabb megítélésű, mint a hivatali visszaélés), értékelés nélkül maradna.

Az ún. specialitás elve sem zárja ki a bűnhalmazatot a csalás és a hivatali visszaélés viszonyában, mert a specialitás csak akkor lenne megállapítható, ha két törvényi tényállás valamennyi általános elemét fedő bűncselekmény közül az egyik a másiknál szűkebb tartalmat ölel fel, azonban elengedhetetlen, hogy a speciális bűncselekmény mindig teljes egészében illeszkedjék a tágabb tényállás kereteibe. A csalás eredmény bűncselekmény, míg a hivatali visszaélésnél nincs ilyen követelmény a törvényi tényállásban. Nem merülhet fel a látszólagos halmazatot lehetővé tevő beolvadás, büntetlen utó-, cél-, vagy eszközcselekmény sem a két tényállás esetében.

A II. és III. tényállási pontokban írt cselekmények vonatkozásában az ügyész, valamint az érintett vádlottak védői indítványozták, hogy az ítélőtábla azokat vesztegetés helyett hivatali visszaélésnek minősítse, arra tekintettel, hogy az itt szereplő rendőrségi ügyeknek nem az I.r. vádlott volt az előadója, és álláspontjuk szerint a hivatalos személy a vesztegetést csak a saját maga által intézett ügyben követheti el, ha viszont munkatársa ügyében akar másnak jogtalan előnyt szerezni, az hivatali visszaélésnek minősül.

Az ítéletábra nem osztja ezt az álláspontot.

A Btk.250. §-ának (1) bekezdése szerint a hivatalos személy a vesztegetést működésével kapcsolatban követi el. Az állandó és irányadó bírósági gyakorlat szerint nemcsak azt kell ilyennek tekinteni, ha a hivatalos személy a saját ügyében jár el, hanem az is a működésével kapcsolatos, ha az adott szervnél folyamatban lévő valamely ügygel kerül kapcsolatba. Hiszen erre éppen működési körénél fogva nyílik lehetősége.

Ezért az ítéletábra egyetértett az elsőfokú bíróság által e tényállások kapcsán alkalmazott minősítéssel.

Nem találta azonban megállapíthatónak a III. tényállási pont kapcsán IV.r. vádlott bűnösségét.

Az irányadó tényállás szerint az I.r. vádlott III.r. vádlotton keresztül segítséget ígért IV.r. vádlottnak az ellene folyamatban lévő büntető ügyben, melyért tőle anyagi ellenszolgáltatást kért. Tehát IV.r.vádlott cselekvősege nincs feltüntetve. Nem szerepel a tényállásban, hogy a IV.r. vádlott anyagi ellenszolgáltatást adott vagy ígért volna, de az sem, hogy annak az I.r. vádlott általi kérésébe beleegyezett volna. Az elsőfokú bíróság e tényállási ponthoz adott indoklásában bizonyítékként értékelte a 2003. július 22-én 19 óra 31 perckor az I. és III. r. vádlottak között zajlott telefonbeszélgetés tartalmát. Ennek során III.r. vádlott azt mondta I.r. vádlottnak, hogy elmondta valakinek, amit az I.r. vádlott mondott, illetve, hogy az I.r. vádlott nagyon sokat tud segíteni, és hogy „kell előre a zse”, továbbá, hogy ez a személy azt válaszolt: „jól van”. Az elsőfokú bíróság helyesen jutott arra a következtetésre, hogy a meg nem nevezett személy, akiről szó volt, IV.r. vádlott, valamint, hogy a „zse” pénzt jelent. Azonban mindössze azt állapította meg - a rendelkező résszel összhangban, a tényállással azonban részben ellentétesen, hogy „egyértelmű következtetés vonható arra, hogy I.r. vádlott III.r. vádlotton keresztül IV.r. vádlottnak hivatali helyzetével visszaélve segítséget nyújtott, melyért ellenszolgáltatást kért”.

Amellett, hogy ellentmondás van a tényállás és az indoklás között a tekintetben, hogy a segítség nyújtására sor került-e, észrevételezendő, hogy itt sem állapított meg a megyei bíróság cselekvőseget IV.r.vádlott vonatkozásában.

Így tehát a IV.r. vádlott tekintetében a bűnösség megállapításának nincs meg a tényállási alapja.

Felvethető, hogy az ily módon hiányos, és ezért a Be. 351.§ (2) bekezdésének b) pontja szerint megalapozatlan tényállást a másodfokú bíróság a Be. 352.§ (1) bekezdése a) pontjának megfelelően, III.rendű idézett kijelentése alapján - miszerint a IV.r. vádlott az előny kérésére azt mondta, hogy „jól van” - a tényállást kiegészítheti azzal, hogy a IV.r. vádlott az előny adásába beleegyezett. Az ítéletábra azonban nem találta elégséges bizonyítéknak egy harmadik személy kijelentését ennek megállapításához. A telefonlehallgatás anyagán kívül semmilyen ezt alátámasztó bizonyíték nincs. Így kétséget kizáró módon nem bizonyított, hogy IV.r. vádlott az I.r. vádlottnak a segítségért cserébe előnyt ígért, vagy a kérésébe beleegyezett. Ezért a másodfokú bíróság a tényállást nem

egészítette ki, hanem egyetértett a Fellebbviteli Főügyészség álláspontjával, miszerint az elsőfokú bíróság megalapozott tényállást állapított meg.

Ugyancsak a Főügyészség véleményével egybehangzó következtetésre jutott a IV. és V. tényállási pontok megalapozottsága tekintetében. E pontokban írt tényállások azonban nem tartalmaznak az I.r. vádlott által a működésével kapcsolatban kért vagy elfogadott előnyt vagy annak ígéretét. A III. tényállási pont ítéletábra általi kiegészítési lehetőségének elvetéséről írtak e pontoknál is irányadók, a következők szerint.

A IV. tényállási pontra vonatkozó indokolásában (27-28.o.) az elsőfokú bíróság a I.rendű vádlott és V.r.vádlott közötti telefonbeszélgetések hanganyagát elemezve arra a következtetésre jutott, hogy a vádlott által említett „borjúhús” illetve az, hogy a vádlottak megbeszéltek, hogy majd összeülnek és isznak valamit, az V.r. vádlott által az I.r. vádlottnak ígért előnynek minősül, melynek folytán megállapítható a vesztegetés. Azonban az előny ígéretének tényét ennek ellenére nem rögzítette a tényállásban. Az ítéletábra ebben az esetben sem találta kiegészítendőnek a tényállást az előny vonatkozásában, mert nem állapítható az meg kétséget kizáróan, hogy a borjúhúst az V.r. vádlott ígérte az I.r. vádlottnak, illetve, hogy az italozás azt jelentené, hogy az V.r. vádlott fizet italokat az I. rendűnek.

Az V. tényállási pont kapcsán a megyei bíróság a I.rendű vádlott és VI.rendű vádlott közötti telefonbeszélgetések anyaga alapján azt állapította meg, hogy a VI.rendű vádlott által az I.r. vádlottnak ígért ital anyagi előnyt jelent, és erre alapozva a cselekményt vesztegetésnek minősítette. Az előny ígéretének tényét azonban ebben az esetben sem emelte a tényállásba. Hasonlóan a IV. ponttal kapcsolatban írtakhoz, a másodfokú bíróság ebben az esetben sem egészítette ki a tényállást, a következők miatt. Nem állapítható meg kétséget kizáróan, hogy VI.rendű vádlott az italt ingyen akarta adni az I.r. vádlottnak, hiszen adatok merültek fel arra vonatkozóan, hogy a rendőröknek többször árult italokat. Az szintén nem egyértelmű, hogy az ital az I.r. vádlott működésével kapcsolatban ígérte, mivel ez a szöveggörnyezetből nem tűnik ki, és megállapítható, hogy a vádlottak régebb óta kapcsolatban álltak.

A IV. és V. tényállási pontban rögzített cselekmények így nem minősülhetnek vesztegetésnek.

A Btk. 250. § (1) bekezdése szerint a vesztegetést az a hivatalos személyköveti el, aki a működésével kapcsolatban jogtalan előnyt kér, avagy a jogtalan előnyt vagy ennek ígéretét elfogadja, illetőleg a jogtalan előny kéréssel vagy elfogadással egyetért.

A fent megjelölt tényállási pontokban azonban előny nem szerepel, nem állapította meg a bíróság azt, hogy az I.r. vádlott bármit kapott, kért vagy elfogadott azért, hogy a hivatali kötelességét megszegje. Mivel azonban a kötelességszegés megvalósult, és ezáltal az I.r. vádlott V.r. és VI.r. vádlottak részére jogtalan előnyt szerzett, e két pontban írt cselekmények a Btk. 225.§-ában meghatározott hivatali visszaélésnek minősülnek. Ezeket az I.r. vádlott a Btk. 20.§-ának (1) bekezdésében meghatározott önálló tettesként, az V. és VI.r. vádlottak pedig a 21. § (1) bekezdésében írt felbujtóként követték el.

A megyei bíróság a büntetéskiszabási körülményeket helyesen feltárta. Az általa kiszabott büntetések igazodnak az első fokon megállapított bűncselekmények tárgyi súlyához és a terheltek személyében rejlő társadalomra veszélyességhez. Elegendőek és egyben szükségesek a büntetésnek a Btk. 37. §-ában meghatározott céljai eléréséhez. Így II. r. és III.r. vádlottak tekintetében nem indokolt azok enyhítése. Az I., az V. és a VI.r. vádlottak vonatkozásában azonban enyhébben büntetendő bűncselekmény került másodfokon megállapításra, ezért esetükben indokolt enyhébb büntetés kiszabása. Mindezekből az is következik, hogy a másodfokú bíróság nem adott helyt a súlyosítást célzó ügyészi indítványnak.

Mindezek miatt az ítélet tábla a megyei bíróság ítéletét részben megváltoztatta a Be.372. §-ának (1) és (2) bekezdése alapján, a következők szerint.

- A III. pontban rögzített tényállás alapján IV.r. vádlottat az ellene vesztegetés büntette miatt emelt vád alól a Be.331.§-ának (1) bekezdésében írtak szerint felmentette.
- I.r., V.r. és VI.r. vádlottak cselekményeit a IV. és V. pontokban megállapított tényállások szerint minősítette, és cselekményeiket a Be. 258.§(2) bekezdése d) pontjának megfelelően nevezte meg.
- E vádlottak büntetését a megváltozott minősítés figyelembevételével enyhítette.
- I.r. vádlott vonatkozásában 40.000 forint vagyonekobzást alkalmazott. A Btk. 77/B.§ (1) bekezdésének a) pontja előírja, hogy ezen intézkedést kell alkalmazni arra a vagyoni értékre, amelyet az elkövető a bűncselekmény elkövetésével összefüggésben szerzett. Annak ellenére, hogy a megyei bíróság a II. tényállási pontban megállapította, hogy az I.r. vádlott cselekményéért 40.000 forintot kapott sértettől, elmulasztotta a vagyonekobzás alkalmazását, és ennek indokát nem adta, ezért az ítélet tábla ezt az ítéleti rendelkezést pótolta.
- Az e terhelten szemben alkalmazott lefokozás mellékbüntetését mellőzte. Ugyanis e mellékbüntetés a közügyektől eltiltás mellett nem alkalmazható, hiszen a Btk.54.§ (2) bekezdésének b) pontja szerint a közügyektől eltiltott elveszti katonai rendfokozatát, továbbá a 130.§ (1) bekezdésének a) pontja egyértelműen úgy rendelkezik, hogy a lefokozás akkor alkalmazható, ha a vádlottat a közügyektől nem tiltják el.

Az elsőfokú ítélet egyéb helyes rendelkezéseit a másodfokú bíróság a Be. 371.§-ának (1) bekezdése alkalmazásával helyben hagyta.

A felmentő rendelkezés vonatkozásában az ügyésznek, továbbá IV.r. vádlottnak és védőjének fellebbezési jogot biztosított a Be.386.§ (1) bekezdésének b) pontja alapján. A fellebbezés bejelentésére vonatkozó rendelkezés a Be. 367/A.§ (3) bekezdésén, az indokolási kötelezettségre és az indokolás előterjesztésére vonatkozó kioktatás a (4) bekezdésén alapszik.

A másodfokú eljárásban VI.r. vádlott elmeorvos szakértői vizsgálatával kapcsolatban merült fel 111.050.- Ft bűnügyi költség, ezért az ítélet tábla a Be. 338.§-ának (1) bekezdése és 381.§-ának (1) bekezdése alkalmazásával úgy rendelkezett, hogy azt a vádlott viseli.

, 2008. október 13.

Dr. Kardos Sándor sk.
a tanács elnöke

Dr. Gömöri Olivér sk.
a tanács tagja-előadó

Dr. Elek Balázs sk.
a tanács tagja

Záradék: A Hajdú-Bihar Megyei Bíróság 17.B.349/2005/58. számú ítélete a másodfokú ítéletben írt változtatásokkal I.r. és II. r. III. r. V. és VI.r. vádlottak vonatkozásában a mai napon jogerőre emelkedett, és a felfüggesztett szabadságvesztés büntetések kivételével végrehajthatóvá vált.

Debrecen, 2008. október 13.

Dr. Kardos Sándor sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül
tisztségviselő

